

tende Aar, at naar hun gav sig hen til Kærligheden, viede hun sig ogsaa til Ulykken og Døden — den var hun ikke bleven kvit. Atter indprentede hun sig selv, at det vilde være Daarskab at tro paa en evigvarende Lykke. Før eller senere vilde det times ogsaa hende at sidde som en forpjusket Høne og skjule sin Skam med velopdragne Miner eller sørge sig tildøde i Ly af en trodsig Latter som stakels Kitty. Men hun trøstede sig med, at det ikke vilde være bleven anderledes, om det havde været en anden Mand end Karsten, hun havde forelsket sig i. Ikke engang, om det havde været Torben Dihmer. Det var i saa Fald bare bleven hende selv, der havde nedkaldt Ulykken over dem med sit umulige Sind. Nu førte hun i det mindste ingen andre i Fordærv.

Ak, Torben Dihmer! Blandt de Mænd, hun ved en Misforstaaelse havde ladet sig opholde af paa Vejen mod sin Skæbne, var han den eneste, som hun ikke kunde tænke paa uden med et Smertestik i Hjertet. Og dog forstod hun nu klarere end nogensinde, at hun aldrig havde elsket ham. I sin tidligste Ungdom havde hun sværmet for hans mandige Skikkelse. Den Tryghed, hun altid følte i hans Nærhed, hans Haandtryks Oprigtighed og hans Stemmes Varme havde siden faaet hende til at fortvivle over, at hun alligevel ikke holdt saa meget af ham, som hun gerne vilde. Aldrig havde hun ved hans Side følt sig viljeløs omspændt af den mørke, vilde Trolddom, som Kærligheden var.

Men trods alle triste Tanker, der kresede som Aadsel-fugle over hendes Lykke, maatte hun ofte smile, naar